

og naar han lod sig nøje med et saadant Pluk-sammen, var det ikke — som han selv troede — udelukkende af økonomiske Grunde, for saa hurtigt som muligt at kunne tilbagebetale, hvad han skyldte sine Søskende og Philip Salomon, men ogsaa fordi han som den Sidenius, han nu engang var, inderst inde husede en middelalderlig Klosterbroder, for hvem asketisk Levevis og haardføre Vaner havde noget skjult tillokkende. Til Husholderske havde hans Svigermoder skaffet ham et gammelt Tyende, der engang havde tjent i Præstegaarden, og en Dag i Oktober, mens Sommerens sidste Efterladenskaber fløj for Vinden, satte han for første Gang Foden under eget Bord.

Selve Byen — Rimalt hed den, — var en af de sædvanlige Nybyggerpladser, som hastig og derfor med et Præg af Tilfældighed danner sig omkring en Jernbanestation i en befolket Egn. Der var en Kro, en Realskole, et Apotek, nogle Købmænd og Haandværkere, derimod hverken Kirke eller Præstegaard. Et Stykke fra Stationen førtes Banen over Aaløbet ved en anelig Bro, og det var Togets hule Dundren paa denne, som Per i sin Tid havde hørt over Engene helt ude ved Kærsholm. I to Miles Omkres stillede Folk deres Ure efter den.

Paa begge Sider af denne Bro laa hans Arbejdsfelt. Det strakte sig langsmed Aaen, en Mil ad den ene, en halv Mil ad den anden Kant, og indbefattede Englodderne i Rimalt, Bøstrup og Borup Sogne. Hver Morgen kørte han ud i sin egen lille Gig for at optage Kort, udstikke Afløbslinjer, rette Raamærker o. s. v., og han kom her ved efterhaanden i personlig Berøring med de fleste af Egnens Bønder. De vandt ikke hans